

ת"פ 44721/09/17 - מדינת ישראל נגד א"ח

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44721-09-17 מדינת ישראל נ' א"ח
בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י תביעות ש"י

המאשימה

נגד

א"ח

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד אליהו אברם

הכרעת דין

כתב האישום

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע 3 עבירות של תקיפת סתם כלפי בת-זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **החוק**); החזקת סכין שלא למטרה כשרה, לפי סעיף 186(א) לחוק, ותקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק.

מעובדות כתב האישום עולה, כי בזמן הרלבנטי, הנאשם והגב' ו"ח (להלן - **המתלוננת**) היו נשואים זה לזה (ואין מחלוקת שסמוך לאחר האירוע נשוא כתב האישום התגרשו).

ביום 1.4.2017 בביתם בישוב בשעת ערב מאוחרת, תקף הנאשם את המתלוננת שתפס אותה בגרונה בחוזקה בשתי ידיו, רכן עליה וצעק "תיכנסי לחדר".

מיד ובהמשך, המתלוננת נטלה את הטלפון הנייד שלה, ואמרה לנאשם כי אם יכה אותה פעם נוספת היא תתקשר למשטרה. בתגובה לקח הנאשם את הטלפון מידיה של המתלוננת והטיח אותו ברצפה עד שנסדק. מיד ובהמשך, נכנס בנה של המתלוננת, מר י"ר (להלן - **י"ר**) לבית, וניסה להפריד בין השניים. הנאשם תקף את י"ר בכך שהכה אותו באגרופים ודחף אותו לכיוון המקרר עד שמשקפיו של י"ר נפלו והתעקמו. מיד לאחר מכן יצא הנאשם מהבית ונכנס לרכבו ונסע מהמקום עד שנעצר ע"י שוטר בדרכו. בעת שעוכב נמצאו ברכבו 2 סכינים.

עוד נטען, כי את המעשים ביצע הנאשם כשהוא תחת השפעת אלכוהול.

תשובת הנאשם לאישום

עמוד 1

הנאשם כפר במיוחס לו. לטענתו, אכן התגלע ויכוח בינו לבין רעייתו, על רקע דרישתה שיעזוב את הבית מוקדם מהמוסכם ביניהם, על רקע הסכמתם העקרונית להתגרש. הוא אינו מכחיש שהיו חילופי דברים וגידופים ביניהם, אך מכחיש כל היבט של תקיפה פיזית. עוד טען, כי האמירה "תיכנסי לחדר" הופנתה לבתו י"ח (להלן - י"ח) ולא כלפי המתלוננת. אשר לתקיפתו של י"ר, טען הנאשם כי י"ר נכנס לביתו, היו ביניהם דחיפות והדיפות הדדיות, והוא לא התקיף את י"ר אלא הגיב לתקיפתו של י"ר אותו. אשר לסכינים - לגבי אחת מהן טען, כי מדובר בסכין ישנה אותה רכש לאוסף קיים שיש ברשותו ושכח בתיקו, והשנייה, קטנה ומתקפלת, דמויית אולר, המשמשת אותו באופן תדיר לצרכי מזון - חיתוך וקילוף, ולכן מדובר במטרה כשרה.

שמיעת הראיות בתיק

בתיק זה נשמעו מטעם התביעה העדים הבאים:

המתלוננת;

הבת י"ח;

הבת, הגב' ר"ח, בתם המשותפת של בני הזוג (להלן - ר"ח);

ובנה של המתלוננת, י"ר.

הנאשם העיד מטעם עצמו.

כמו כן הוגשו מוצגים שונים מצד שני הצדדים. יצוין, כי ביום 25.2.2018 הוסכם על הגשת מוצגים וביניהם הודעת הנאשם, אלא שגם הוסכם כי הקלטת החקירה עבדה וישנן טענות לדברים שלא באו לידי ביטוי בהודעה הכתובה.

סיכומים

המאשימה סברה, כי הוכיחה מעל לספק סביר את מכלול האישומים המיוחס לנאשם, לנוכח עדויות עדיה שהשתלבו זו עם זו, ולנוכח סתירות בגרסות הנאשם.

הסניגור סבר שיש לזכות את הנאשם מכל המיוחס לו, לנוכח הסתירות בגרסאות המתלוננת, הסתירות בגרסאותיה של י"ח, ולנוכח גרסותיו העקביות לאשר התרחש. הסניגור נתלה בעדותו של י"ר, כעדות מהימנה המשקפת את הדברים שהיו, במיוחד בכל הנוגע לטענות בדבר תקיפתו ע"י הנאשם. בנוסף, טוען הסניגור כי הצליח לסתור את החזקה של אי-כשרות החזקת הסכינים לנוכח גרסת הנאשם והראיות שהביא לחיזוקה.

הרקע לאירוע

בני הזוג היו נשואים 22 שנה, בין 1992 ל-2014, ונולדו להם 7 בנים ובנות, כשלמתלוננת 3 ילדים בוגרים מנישואים קודמים (הבן י"ר, הוא אחד מהם).

אין מחלוקת בין הצדדים, כי בני הזוג היו על סף גירושיהם ערב האירוע, וכי הבן י"ר, כלכלן במקצועו, הגיע בערב האירוע לביתם של בני הזוג, על-מנת לנסות ולעמוד על העניינים הכלכליים, כדי לסייע למתלוננת ולנאשם להתמודד עם חובות כבדים שצברו, בין היתר על רקע תאונת עבודה ונכות ממנה סובל הנאשם, שאינו עובד בעקבות זאת (מפנה למסמכים נ/6 המעידים על מצבו הרפואי של הנאשם). אלא שהנאשם סירב לשתף פעולה עם הניסיון, והדבר גרם למתחים נוספים בין בני הזוג (עדות המתלוננת - עמ' 5, ש' 10-11; עדות הנאשם - עמ' 18, ש' 7-9; עדות י"ר - עמ' 14, ש' 29-30). לאחר מכן עזב י"ר את הבית ונסע כיוון ביתו, ולאחר מכן התרחש האירוע נשוא כתב האישום (עדות י"ר, עמ' 13, ש' 7-8).

הכרעה בנוגע לחלקו הראשון של האירוע - חניקתה של המתלוננת

המקור העיקרי לראיות המאשימה בעניין החלק הראשון של האירוע, והוא הויכוח בין הנאשם למתלוננת, חניקתה של המתלוננת, השלכת הטלפון, וחילופי הדברים ביניהם נעוץ בעדות המתלוננת. בעדותה לפני, סיפרה על המתח המצטבר עובר לאירוע ועל הנסיבות הנוגעות למפגש עם י"ר באותו ערב. לדבריה, לאחר שי"ר עזב את הבית, הנאשם יצא מחדרו, החל לצעוק עליה, הורה לה לשתוק, הורה לה שלא להתעסק בעניין הכספי, להסתפק בכך שהחליטו להתגרש, ולאחר מכן החל לחנוק אותה. לדבריה, לא יכלה לדבר, ובתה יש"ח יצאה מהחדר והתחילה לצעוק על הנאשם שיעזוב אותה. היא גם טענה שהנאשם קילל אותה (עמ' 5 שורות 7 עד 16). נדמה כי ממכלול העדויות אין מחלוקת שהנאשם והמתלוננת עמדו בצמידות לעמוד שהופיע בנ1 כאשר גבה של המתלוננת לעמוד והנאשם הוא שלוחץ אותה לעברו. טענת הסנגור לסתירה בכך שמדובר ב'עמוד' או ב'קיר' אינה רלוונטית, שכן ממכלול העדויות עולה שהמתלוננת נלחצה לעמוד האמור כשגבה אליו בעוד הנאשם משתמש בשתי ידיו לחנוק אותה וכתוצאה מהתנועה היא אף נחבטה בעורפה (עמ' 7 שורות 7 עד 9, עמ' 9 שורות 13 עד 19).

לדברי המתלוננת, החניקה לא היתה קצרה ולכן אינני רואה סתירה בין דבריה לפני לבין דבריה בביהמ"ש לענייני משפחה כשציינה שחנק אותה פעמיים (נ2 בעמ' 2 שורה 2).

ההפך מכך, נדמה לי שתחושת החניקה הארוכה יחסית עליה עמדה המתלוננת מתיישבת עם כך שיש"ח העידה ששמעה קול חניקה מהקומה השניה (עמ' 10 שורה 23) כפי שגם תיארה רר"ח בעדותה (עמ' 15 שורה 10).

הטענות בדבר חוסר יכולת לשמוע את קולות החניקה (למעשה מדובר בקולה של המתלוננת שעוות כתוצאה מהלחץ שהופעל עליה) דינן להידחות לנוכח הסברי יש"ח ואף הסברי הנאשם עצמו ביחס למבנה הבית. אין מדובר בחדר מדרגות סגור המפריד בין קומת הקרקע לקומה העליונה והנאשם עצמו טוען כי חדרה של יש"ח עשוי בחלקו מגבס ועץ, חומרים שאינם מבודדים בהכרח (עמ' 20 שורות 2 ו-3).

הסנגור טוען כי לא ניתן לסמוך על עדותה של יש"ח כי ראתה את הנאשם חונק את המתלוננת בשל הסתירות בעדותה. בעדותה לפני אמרה ש"שמעתי את אמא שלי נחנקת וראיתי את הידיים של אבא שלי על אמא שלי בסיום חניקה, נראה לי..." (עמ' 10 שורה 23 עד 24). בהודעתה במשטרה שהוגשה מטעם הסנגור כראיה לסתירה (נ3), מצוין על ידה כי "יצאתי מהחדר שנמצא באותה קומה וראיתי את אמא שלי נשענת בגבה על עמוד אבן שנמצא בסלון הבית ואבא שלי

רכן עליה עם הפנים אליה כשהוא היה צמוד אליה, הוא עוד לא נגע בה עם הידיים אבל הוא נשען עליה" (שורה 7). בהמשך היא מציינת כי היא חזרה לחדרה ויצאה שוב ואז "ראיתי את אבא שלי עדיין כרוך סביבה והידיים שלו קרובות לצוואר שלה, לא נגעו בה, אבל זה היה נראה שהוא סיים לחנוק אותה" (שם, שורות 10 עד 12). עינינו הרואות כי עדותה של יש"ח מדויקת ועקבית וגם אם נרצה לומר כי לא ראתה א החניקה עצמה הרי שראתה את סיום המעשה, ולנוכח סמיכות הזמנים, מסקנתה היא המסקנה המסתברת - דהיינו שהנאשם חנק את המתלוננת.

אך מובן, כי די בהודעת המתלוננת עצמה כדי לבסס זאת ובענייננו אף קיים חיזוק כאמור.

אשר לטענה כי לא נמצאה חבלה כלשהי - אף לא אחד מהנוכחים באולם משמש כרופא. לא הובאה חוו"ד בעניין זה ואינני יודע כיצד מגיב כל גוף ללחץ המופעל עליו. אך ידוע כי לא כולנו זהים בתגובותינו, והעדר סממן על הגוף אינו מהווה ראיה בנסיבות אלה.

אין מחלוקת ממכלול העדויות כי המגע הצמוד שבין הנאשם למתלוננת הופסק כתוצאה מהתערבותה של יש"ח ולמעשה באותה נקודה הגיע למקום י"ר (עדויות המתלוננת, עמ' 7 שורה 10 עד 11; עדות יש"ח, עמ' 10 שורה 22 עד 25).

אשר למתואר בנוגע לטלפון - יש"ח טענה כי לאחר שיצאה והנאשם חדל מלחנוק את אמה, כשראה שהיא לידו, ביקשה האם להתקשר למשטרה והנאשם ביקש לסכל זאת ולכן זרק את הטלפון שלה (שם). המתלוננת עצמה אינה זוכרת את עניין הטלפון ומכל מקום הוא אינו מהותי אך ניתן להתבסס על עדותה של יש"ח כדי להרשיע בהקשר זה.

הכרעה בנוגע לחלקו השני של האירוע - תקיפתו של י"ר

באותה נקודת זמן שבה היו בקומת הקרקע הנאשם, המתלוננת ויש"ח, חזר י"ר הביתה לאחר שהוזעק טלפונית. י"ר תיאר בעדותו לפניי כי לא ידע למה לצפות לנוכח מצבו של האב, שלדבריו היה שתוי, ולכן הצטייד טרם הכניסה במקל של מטאטא ונכנס פנימה במטרה להפריד בין הכוחות ולגונן על אמו ויתר יושבי הבית (עמ' 13 שורות 12 עד 15).

י"ר נכנס לבית כאמור, ראה את הנאשם והמתלוננת רבים ועמד חוצץ ביניהם. החלה מסכת של דחיפות הדדיות בינו לבין הנאשם ותוך כדי נפלו משקפיו. בשלב כלשהו הצליח י"ר להוציא את בנות הבית מהדירה (שם, שורות 14 עד 17).

בשום מקום בעדותו לא מדבר י"ר על כך שהנאשם הכה אותו אלא מדבר על כך שהיו דחיפות הדדיות. לעומתו, יש"ח תיארה כי אביה התעצבן והחל להרביץ לי"ר, דחף אותו, בין היתר על דלת המקרר וגרם להפלת משקפיו אותם היא הרימה ועליהם שמרה (עמ' 11 שורות 5 עד 6).

הנאשם עצמו, טען כי מדובר בדחיפות הדדיות. המתלוננת לא התייחסה לחלק זה בעדותה לפניי.

סיכומי של דבר, ניתן לבסס הרשעה בחלק זה של כתב האישום על שילוב העדויות של י"ר ויש"ח אך מתקבל הרושם שגם אם מדובר בתקיפה סתם, מדובר בתקיפה ברף נמוך כתוצאה מעצם הסיטואציה שי"ר נכנס לבית שאינו שלו, כאשר הנאשם הוא בעל הבית, וכאשר י"ר מתערב בסיטואציה כגורם חיצוני. התרחשות הדברים טבעית בהקשר זה ולא מצאתי כי התקיפה מצד הנאשם היתה מכוונת.

שאלת מצבו של הנאשם על רקע שתיית אלכוהול - גם אם הנאשם שתה אלכוהול, אני סומך ידי על דו"ח פעולה ת/1 שערך פרץ אלעד עטייה, כאשר בעמ' 2 נרשם: "כמו כן, לאחר בדיקת מאפיינים ועל פי הנראה לעין, הנ"ל אינו שתוי ולכן הוחלט... שהנ"ל ינהג ברכבו עד מקום מגוריו".

הנאשם בעדותו, ציין דברים דומים (עמ' 19 שורות 6 עד 12).

אף לא אחת מהעדויות ששמעתי מבני המשפחה מאשרת שהנאשם אכן היה שתוי. מהעדויות עולה כי הנאשם שתה אך ספק אם היה בגילופין. יחד עם זאת, אציין כי המתלוננת תיארה בעדותה לפני שהנאשם היה נסער מהרגיל בעת האירוע והדבר בלט בעיניה: "אני רק זוכרת ידיים ועיניים שלו כשהוא לא שולט על עצמו" (עמ' 7 שורה 8 עד 9).

צודק הסנגור, שככל שהנאשם אכן היה שתוי במידה משמעותית לא יכול היה לעבור בהצלחה את בדיקת השכרות שבוצעה לו עת נתפס ברכבו.

מכל מקום, זוהי אך נסיבה והיא אינה מהותית לטעמי להכרעה במכלול.

הכרעה בנוגע לחלקו השלישי של האירוע - החזקת הסכינים

החלטתי לזכות את הנאשם מביצוע העבירה של החזקת סכין.

בעבירת החזקת סכין, קיימת חזקה כי סכין כהגדרה ע"פ החוק שהוחזקה מחוץ לביתו או חצריו של אדם, הוחזקה שלא למטרה כשרה, ועל הנאשם להפריך חזקה זו. בענייננו הנאשם הצליח לעשות כן באופן הבא:

ראשית, אין מחלוקת, כי הסכינים נמצאו בתוך תיקו של הנאשם שהוחזק ברכב, עת עוכב. ר' בהקשר זה דוח פעולה של השוטר פרץ אלעד עטרה מיום 2.4.2017 בעמ' ה-2 (ת/1) וכן הודעת הנאשם (ת/5) בשורה 44. האופן שבו הוחזקו הסכינים בתיקו האישי של הנאשם מלמד, כי לא היו בתיק מתוך "כוונה לשלוף" אותן בצוק העתים, מה שאין חולק שלנאשם היה נשק אישי ברישיון, דבר המלמד על כך שאינו זקוק לסכין לצורך הגנה עצמית;

שנית, הנאשם טען בחקירתו (ת/5) כי "אני אוסף סכינים. לשאלתך, הסכין הארוכה קניתי בשוק הפשפשים בירושלים ב-200 ל לפני כמה ימים ושכחתי [בתיק] אבל הסכין עם הארנק העור לא ידעתי שאסור להחזיק אותה, אני משתמש בה לחתוך בשר ואוכל וזה הכל, בבית יש לי סכינים מספרד, אני אוהב סכינים..." (ש' 46-48)

דברים דומים הוא טען בעדותו לפניי (עמ' 18-19), ואף הגיש בהסכמה תמונה של אוסף סכינים כי טען שהוא שלו (נ/7), ואף פירט אלו סכינים נותרו אצלו (לרבות סכין מסורתית מהמזרח הרחוק, שגם נראית בתמונה).

מכאן, שלטעמי, הוא הפריך, במידה הנדרשת (של הטיית מאזן ההסתברויות) את חזקת אי-הכשרות בהחזקת הסכין.

שלישית, אשר לסכין המתקפלת - כאמור, בחקירתו טען כי מדובר בסכין שנמצאת עמו בתיק תמיד והיא משמשת לאוכל. בעדותו לפניי השלים ואמר שרכש אותה כשעלה ארצה, ומאז היא ברשותו ושימש אותו למזון, עוד כשעבד בתעבורה והיה בנסיבות (עמ' 19, ש' 1-2). במשטרה (ת/5) טען כי לא ידע שהחזקת סכין כזאת אסורה.

גם כאן, אני סבור כי הנאשם הצליח להפריך את חזקת אי-הכשרות בהחזקת הסכין.

סוף דבר

אני מרשיע את הנאשם בתקיפה כלפי בת זוג (עבירה אחת) ובתקיפה סתם של י"ר ומזכה אותו מהחזקת סכין.

ניתנה היום, ט"ז סיוון תשע"ט, 19 יוני 2019, במעמד הצדדים.